

φαίνονται τώρα τόσο ξεκάθαρα. Νιώθω λες και υπάρχει πράγματι ελπίδα, κάτι που είναι απολύτως παρανοϊκό. Θέλω να ζήσω πριν πεθάνω. Είναι το μόνο λογικό πράγμα στην όλη τρέλα.

Τότε είναι που το ιατρείο ξαναγίνεται ιατρείο.

Ο γιατρός μιλάει για δοκιμές φαρμάκων τώρα, για το πώς είναι μάλλον απίθανο να με βοηθήσουν, αλλά ίσως βοηθήσουν άλλους. Ο μπαμπάς κλαίει ακόμα σιωπηλά κι εγώ κοιτάζω έξω από το παράθυρο και αναρωτιέμαι γιατί το φως μοιάζει να χάνεται τόσο γρήγορα. Πόση ώρα να έχει περάσει άραγε; Πόσο έχουμε μείνει εδώ πέρα; Κοιτάζω το ρολόι μου – έχει πάει τρεις και μισή και η μέρα σχεδόν τελειώνει. Είναι Οκτώβρης. Όλα αυτά τα παιδιά γύρισαν πριν «λίγες μέρες στα θρανία τους, με τις τσάντες και τις κασετίνες τους, και ανυπομονούν να τελειώσει το πρώτο τρίμηνο. Πόσο γρήγορα περνάει ο καιρός. Σύντομα φτάνει το Χάλλουιν. Τα Χριστούγεννα. Η άνοιξη. Το Πάσχα. Μετά είναι τα γενέθλιά μου το Μάιο. Θα κλείσω τα δεκαεφτά.

Πόσο μπορώ να καθυστερήσω το τέλος; Δεν έχω ιδέα. Το μόνο που ξέρω είναι πως έχω δύο επιλογές – να μείνω κουκουλωμένη κάτω από τις κουβέρτες μου και να περιμένω να πεθάνω, ή να ξαναβάλω σε εφαρμογή τη λίστα μου και να συνεχίσω να ζω.

ÂÊ ç Î · ÈÔ %Î · ÛÔ

ΣΗΚΩΘΗΚΕΣ!» αναφωνεί ο μπαμπάς. Ύστερα προσέχει πως φοράω ένα πολύ κοντό φόρεμα και σουφρώνει τα χείλια. «Άσε να μαντέψω. Θα βγεις με τη Ζού».

«Έχεις πρόβλημα;»

Μου σπρώχνει τις βιταμίνες μου πάνω στο τραπέζι της κουζίνας. «Μην τις ξεχάσεις». Συνήθως μου τις φέρνει στο δωμάτιό μου σε δίσκο, αλλά σήμερα δε χρειάζεται. Ώρες ώρες χαίρεται που μπορεί να κάνει κάτι για μένα, αλλά τώρα μένει απλώς να με κοιτάζει που καταπίνω το ένα χάπι μετά το άλλο.

Η Βιταμίνη Ε βοηθάει το σώμα να ανακάμψει μετά την αναιμία που προκαλεί η ακτινοθεραπεία. Η Βιταμίνη Α περιορίζει τις συνέπειες της ακτινοβολίας στο έντερο. Η φτελιά βοηθάει την έκκριση βλέννας σε όλες τις κοιλότητες του σώματός μου. Το διοξείδιο του πυριτίου δυναμώνει τα κόκαλα. Το κάλιο, ο σίδηρος και ο χαλκός βοηθούν το ανοσοποιητικό σύστημα. Η αλόη είναι για γενική θεραπεία. Και το σκόρδο – τέλος πάντων, κάπου διάβασε ο μπαμπάς ότι οι θεραπευτικές ιδιότητες του σκόρδου δεν έχουν κατανοηθεί πλήρως ακόμα. Το αποκαλεί Βιταμίνη Χ. Τα καταπίνω όλα

με λίγη φρεσκοστυμμένη πορτοκαλάδα με ακατέργαστο μέλι. Μούρλια.

Σπρώχνω με τη σειρά μου το δίσκο στη μεριά του μπαμπά και χαμογελάω. Εκείνος σηκώνεται, τον πάει στο νεροχύτη και τον ακουμπάει. «Νόμιζα» λέει καθώς ανοίγει τη βρύση και ξεπλένει τη γαβάθα «πως είχες πόνους και ναυτία χτες».

«Τώρα είμαι μια χαρά. Τίποτα δεν πονάει σήμερα».

«Δε νομίζεις πως είναι καλύτερα να ξεκουραστείς;»

Επικίνδυνη κουβέντα πάει ν' ανοίξει, οπότε αλλάζω θέμα με τη μία και στρέφω την προσοχή μου στον Καλ, που έχει μουλιάσει όσο δεν παίρνει τα δημητριακά του και φτιάχνει βουναλάκια στο πιάτο. Είναι εξίσου κακόκεφος με τον μπαμπά.

«Τι έπαθες εσύ, πάλι;»

«Τίποτα».

«Είναι Σάββατο! Δε χαίρεσαι;»

Με κοιτάζει αγριεμένος. «Το ξέχασες, έτσι;»

«Τι ξέχασα;»

«Είχες πει πως θα πάμε για ψώνια σήμερα. Είχες πει πως θα πάμε με την πιστωτική σου κάρτα». Κλείνει τα μάτια σφιγτά. «Το 'ξερα πως δε θα το θυμόσουν!»

«Ηρέμησε!» του λέει ο μπαμπάς με το χαρακτηριστικό προειδοποιητικό τόνο που έχει η φωνή του όταν ο Καλ αρχίζει να χάνει την ψυχραιμία του.

«Εντάξει, Καλ, αλλά δε γίνεται σήμερα».

Με κοιτάζει εξοργισμένος. «Εγώ όμως θέλω!»

Οπότε, δεν έχω άλλη επιλογή γιατί έτσι λένε οι κανόνες του παιχνιδιού. Το νούμερο δύο στη λίστα μου είναι πολύ απλό. Πρέπει να λέω ναι στα πάντα για μια ολόκληρη μέρα. Ότι κι αν μου ζητήσουν, όποιος κι αν μου το ζητήσει.

Κοιτάζω το πρόσωπο του Καλ που έχει γεμίσει ελπίδα, μα όταν φτάνουμε στην αυλόπορτα νιώθω να γεμίζω φόβο.

«Θα στείλω μήνυμα στη Ζού» λέω στον αδερφό μου. «Να της πω ότι ξεκινήσαμε».

Μου λέει πως μισεί τη Ζού, και μου τη σπάει γιατί την έχω ανάγκη.

Έχω ανάγκη την ενέργειά της. Το γεγονός ότι συμβαίνουν πάντα χιλιάδες πράγματα όταν είμαστε μαζί.

«Θέλω να πάω στην παιδική χαρά» λέει ο Καλ.

«Δεν είσαι λίγο μεγάλος για παιδικές χαρές;»

«Όχι, θα έχει πλάκα».

Πολλές φορές ξεχνάω πως είναι ακόμα παιδί, πως ένα κομμάτι του χαίρεται με τις κούνιες και τα γύρω-γύρω-όλοι και τα διάφορα παιχνίδια. Δε θα πάθουμε και τίποτα να περάσουμε πρώτα από το πάρκο, και άλλωστε η Ζού απάντησε πως θα αργούσε έτσι κι αλλιώς, οπότε θα μας βρει εκεί.

Κάθομαι σε ένα παγκάκι και κοιτάζω τον Καλ που σκαρφλώνει πάνω σε έναν ιστό αράχνης από σκοιινιά. Πόσο μικρούλης φαίνεται εκεί πάνω.

«Θα ανέβω πιο ψηλά!» φωνάζει. «Να πάω μέχρι την κορυφή;»

«Ναι» του φωνάζω, γιατί αυτό υποσχέθηκα στον εαυτό μου πως θα κάνω. Έτσι λένε οι κανόνες.

«Βλέπω μέσα στα αεροπλάνα!» φωνάζει. «Έλα να δεις κι εσύ».

Είναι δύσκολο το σκαρφάλωμα όταν φοράς μίνι. Ο ιστός από σκοιινιά σείεται και αναγκάζομαι να αφήσω τα παπούτσια μου κάτω. Ο Καλ με κοροϊδεύει. «Στην κορυφή!» με διατάζει. Είναι απίστευτα ψηλά και ένας πιτσιρικάς με μούρη που μοιάζει με λεωφορείο κουνάει τα σκοιινιά αποκάτω. Προσπαθώ να ανέβω πιο ψηλά, παρόλο που τα μπράτσα μου πονάνε. Θέλω κι εγώ να δω μέσα στα αεροπλάνα. Θέλω να με φυσήξει ο άνεμος, να πιάσω πουλιά με τα χέρια μου.

Τα καταφέρνω. Βλέπω την κορυφή της εκκλησίας, τα δέ-

ντρα του πάρκου και τα αγριοκάστανα έτοιμα να σκάσουν. Η ατμόσφαιρα είναι καθαρή και τα σύννεφα χαμηλά, νιώθω σαν να βρίσκομαι πάνω σ' ένα πολύ μικρό βουνό. Κοιτάζω κάτω και βλέπω πρόσωπα στραμμένα πάνω μου.

«Είδες τι ψηλά που είναι;» λέει ο Καλ.

«Ναι».

«Πάμε μετά στις κούνιες;»

«Ναι».

Ναι σε ό,τι πεις, Καλ, αλλά πρώτα θέλω να νιώσω τον αέρα γύρω από το πρόσωπό μου. Θέλω να αντικρίσω την καμπύλη της γης καθώς μας ταξιδεύει αργά γύρω από τον ήλιο.

«Δε σου το είχα πει ότι θα είχε πλάκα;» Το πρόσωπο του Καλ λάμπει από χαρά. «Πάμε σε όλα τα παιχνίδια!»

Έχει ουρά στις κούνιες, οπότε πάμε στην τραμπάλα. Ακόμα είμαι πιο βαριά από τον Καλ, ακόμα είμαι η μεγάλη του αδερφή και τα πόδια μου σέρνονται στο έδαφος ενώ εκείνος εκτοξεύεται ψηλά και ουρλιάζει και γελάει όταν πέφτει χάμω και σκάει με τον πισινό. Θα γεμίσει μελανιές, αλλά τι τον νοιάζει; Πες ναι, ναι και τίποτε άλλο.

Πάμε παντού – στο σπιτάκι στην κορυφή της σκάλας που είναι μες στο σκάμμα με την άμμο. Ίσα που χωράμε μέσα. Ανεβαίνουμε στη μοτοσικλέτα πάνω στο ελατήριο, που γέρνει τελείως όταν κάθομαι κι εγώ, και γρατζουνάω το γόνατό μου στο έδαφος. Μετά πάμε στην ξύλινη δοκό και κάβουμε πως είμαστε αθλητές της ενόργανης. Πάμε στο μονόζυγο, στο κουτσό, στο πολύζυγο. Και ύστερα πάλι στις κούνιες, όπου μια ουρά από μαμάδες με τα μωρομάντιλα και τα στρουμπουλά πιτσιρίκια τους με μαλώνουν που πάω να πιάνω τη μοναδική ελεύθερη κούνια. Το φόρεμά μου σηκώνεται μέχρι πάνω. Σκάω στα γέλια. Τώρα μπορώ να ριξω πίσω το κεφάλι και να πάω πιο ψηλά. Ίσως άμα φτάσω αρκετά ψηλά, ο κόσμος να αλλάξει τελείως.

Δεν είχα προσέξει τη Ζού που ήρθε. Ο Καλ μου τη δείχνει – έχει καθίσει στην είσοδο της παιδικής χαράς και μας παρακολουθεί. Μπορεί να ήταν και ώρες ολόκληρες εκεί. Φοράει κοντό μπλουζάκι και φούστα που ίσα της καλύπτει τον πισινό.

«Καλημέρα» λέει όταν πάμε κοντά της. «Βλέπω ξεκινήσατε χωρίς εμένα».

Νιώθω τα μάγουλά μου να καίγονται. «Ο Καλ ήθελε να πάμε στις κούνιες».

«Κι εσύ φυσικά έπρεπε να πεις ναι».

«Ναι».

Κοιτάζει τον Καλ σκεφτική. «Θα πάμε για ψώνια τώρα» του λέει. «Θα ψωνίσουμε διάφορα, θα μιλήσουμε για περίοδο, οπότε εσύ θα σκυλοβαρεθείς».

Την κοιτάζει τσαπισμένος, το πρόσωπό του είναι γεμάτο χρώματα. «Θέλω να πάω στο μαγαζί με τα μαγικά κόλπα».

«Ωραία, να πας. Τα λέμε».

«Πρέπει να έρθει μαζί μας» λέω στη Ζού. «Του το υποσχέθηκα».

Αναστενάζει και απομακρύνεται. Ο Καλ κι εγώ την ακολουθούμε.

Η Ζού ήταν η μοναδική κοπέλα στο σχολείο που δε φοβόταν την αρρώστια μου. Και είναι ο μοναδικός άνθρωπος που ξέρω που περπατάει στο δρόμο λες και δε γίνονται απαγωγές, λες και δεν υπάρχουν μαχαιρώματα, λες και τα λεωφορεία δεν καβαλάνε ποτέ τα πεζοδρόμια, λες και οι αρρώστιες δε χτυπάνε ποτέ. Όταν είμαι μαζί της, νιώθω λες και όλος ο κόσμος μου έχει πει ψέματα και δεν είμαι εγώ αυτή που θα πεθάνει, είναι κάποιος άλλος, έχει γίνει λάθος.

«Κουνήσου» μου φωνάζει. «Κούνα τον κόλο σου, Τέσσα!»

Το φόρεμα είναι πολύ κοντό. Φαίνονται τα πάντα. Ένα

αυτοκίνητο μας κορνάρει. Μια παρέα αγοριών χαζεύει το στήθος και τον κόλο μου.

«Γιατί πρέπει να κάνεις ό,τι σου λέει;» απορεί ο Καλ.

«Γιατί έτσι».

Η Ζού έχει καταχαρεί. Μας περιμένει να τη φτάσουμε και με πιάνει από το χέρι. «Συγχωρεμένη» λέει.

«Για ποιο πράγμα;»

Σκύβει συνωμοτικά. «Που ήσουνά τόσο ξινή μαζί μου μετά το αποτυχημένο σου πήδημα».

«Δεν ήμουν ξινή».

«Ήσουν και παραήσουν, αλλά δεν έγινε τίποτα».

«Είναι αγένεια να μιλάτε ψιθυριστά μπροστά στους άλλους» λέει ο Καλ.

Η Ζού τον σπρώχνει να προχωρήσει, με τραβάει ακόμα πιο κοντά της και περπατάμε κολλητά. «Λοιπόν» λέει. «Πόσο μακριά λες να το φτάσεις; Θα έκανες τατουάζ αν σου το έλεγα;»

«Ναι».

«Θα έπαιρνες και ναρκωτικά;»

«Θέλω να πάρω ναρκωτικά».

«Θα πήγαινες να πεις σ' εκείνο τον τύπο ότι τον αγαπάς;»

Ο τύπος που μου δείχνει είναι καραφλός και μεγαλύτερος από τον μπαμπά μου. Έχει μόλις βγει από ένα ψιλικάτζίδικο και βγάζει το σελοφάν από ένα πακέτο τσιγάρα. Το αφήνει να του πέσει στο έδαφος.

«Ναι».

«Άντε, λοιπόν».

Ο τύπος βγάζει ένα τσιγάρο από το πακέτο, το ανάβει και ξεφυσάει τον καπνό. Τον πλησιάζω και εκείνος γυρίζει, χαμογελάει, ίσως περίμενε να είμαι κάποια γνωστή του.

«Σ' αγαπάω» λέω.

Σμίγει τα φρύδια και ύστερα προσέχει τη Ζού που έχει σκάσει στα γέλια. «Άντε χάσου!» λέει. «Βλαμμένο!»

Έχουμε ξεκαρδιστεί. Έχουμε πέσει η μια πάνω στην άλλη και γελάμε σαν τρελές. Ο Καλ μας κοιτάζει απελπισμένος. «Ωραία, πάμε τώρα;» λέει.

Η αγορά είναι πήχτρα στον κόσμο. Παντού συνωστιζονται άνθρωποι λες και είναι το τέλος του κόσμου. Χοντρές γριές με καλάθια με σπρώχνουν για να περάσουν, γονείς με καρότσια στριμώχνονται ανάμεσα στον κόσμο. Το να στέκομαι εδώ, με το γκριζό φως της μέρας να με κυκλώνει, είναι σαν να βρίσκομαι σε όνειρο, σαν να μην κινούμαι καθόλου, σαν να έχω κολλήσει στο πεζοδρόμιο και τα πόδια μου να είναι μολυβένια. Αγόρια με προσπερνούν, με κουκούλες στο κεφάλι και μάτια κενά. Κορίτσια που πηγαίναμε μαζί σχολείο χαζεύουν τα μαγαζιά. Δε με αναγνωρίζουν πια – πάει τόσος καιρός που έχω να βρεθώ σε σχολική τάξη. Ο αέρας είναι γεμάτος πνιχτές μυρωδιές από γοτ ντογκ, χάμπουργκερ και κρεμμύδια. Μπορείς ν' αγοράσεις τα πάντα – κοτόπουλα που κρέμονται από τα πόδια, πατσά και εντόσθια, χοιρινά παϊδάκια με τα πετσοκομμένα τους πλευρά εκτεθειμένα. Υφάσματα, μαλλί, δαντέλες και κουρτίνες. Στον πάγκο με τα παιχνίδια, σκυλάκια γαβγίζουν και κάνουν τούμπες και κουρδιστά στρατιωτάκια παίζουν ταμπούρλο. Ο μικροπωλητής μου χαμογελάει και μου δείχνει μια γιγάντια πλαστική κούκλα που κάθεται βουβή μέσα στο σελοφάν της.

«Για σένα ένα δεκάρικο, γλύκα».

Γυρίζω το κεφάλι, κάνω πως δεν ακούω.

Η Ζόν με κοιτάζει ανστηρά. «Υποτίθεται πως λες στα πάντα ναι σήμερα. Την επόμενη φορά θα το αγοράσεις – ό,τι και αν είναι. Εντάξει;»

«Ναι».

«Ωραία. Τα λέμε σε λίγο». Και εξαφανίζεται ανάμεσα στο πλήθος.

Δε θέλω να τη χάσω. Τη χρειάζομαι. Αν δε γυρίσει, το μόνο που θα έχω κερδίσει απ' αυτήν τη μέρα θα είναι μια βόλτα στην παιδική χαρά και δυο σφυρίγματα στο δρόμο προς την αγορά.

«Καλά είσαι;» λέει ο Καλ.

«Ναι».

«Δε σου φαίνεται».

«Μια χαρά είμαι».

«Εγώ, πάντως, βαρέθηκα».

Πράγμα επικίνδυνο γιατί, προφανώς, θα πρέπει να του πω να αν μου ζητήσει να γυρίσουμε σπίτι.

«Η Ζού θα έρθει σε λίγο. Τι λες, παίρνουμε ύστερα το λεωφορείο, να πάμε στο μαγαζί με τα μαγικά;»

Ο Καλ σηκώνει τους ώμους και χώνει τα χέρια στις τσέπες. «Δε θα θέλει η Ζού».

«Να, κοίτα τα παιχνίδια όσο την περιμένουμε».

«Χάλια είναι αυτά τα παιχνίδια».

Α, ναι; Εγώ ερχόμουν κάποτε εδώ με τον μπαμπά για να τα χαζεύουμε. Όλα έμοιαζαν τόσο λαμπερά τότε.

Η Ζού επιστρέφει και φαίνεται να έχει τις κακές της. «Ο Σκοτ είναι τελείως κάθαρο. Μου είπε ψέματα» λέει.

«Ο ποιος;»

«Ο Σκοτ. Είπε πως δούλευε σε έναν πάγκο, αλλά δεν είναι εκεί».

«Ο Κομμάτιας; Πότε σ' το είπε;»

Με κοιτάζει λες και είμαι τελείως παρανοϊκή και απομακρύνεται. Πλησιάζει έναν άντρα πίσω από τον πάγκο με τα φρούτα και σκύβει πάνω από τα καφάσια με τις μπανάνες για να του μιλήσει. Εκείνος κοιτάζει το στήθος της.

Μια γυναίκα έρχεται προς το μέρος μου. Κρατάει κάμποσες πλαστικές σακούλες. Με κοιτάζει κατάματα κι εγώ την αφήνω.

«Δέκα χοιρινές μπριζόλες, τρία πακέτα καπνιστό μπέικον και ένα κοτόπουλο» μου ψιθυρίζει. «Τα θες;»

«Ναι».

Μου δίνει μια σακούλα και ξύνει τη μύτη της όσο ψάχνω για λεφτά. Της δίνω πέντε λίρες και βγάζει από την τσέπη της δύο λίρες για ρέστα. «Κελεπούρι είναι!» λέει.

Ο Καλ μοιάζει να έχει τρομάξει και απομακρύνεται. «Γιατί το έκανες αυτό;»

«Σκάσε» του λέω, γιατί οι κανόνες μου δε λένε ότι πρέπει να χαίρομαι κιόλας για ό,τι κάνω. Αναρωτιέμαι, αφού μου έχουν μείνει μόλις δώδεκα λίρες, αν επιτρέπεται να αλλάξω τους κανόνες και να λέω ναι μόνο σε πράγματα που είναι δωρεάν. Η σακούλα σάζει αίματα στα πόδια μου. Αναρωτιέμαι αν πρέπει να κρατάω τα όσα έχω αγοράσει.

Η Ζόν επιστρέφει, βλέπει τη σακούλα και μου την παίρνει από το χέρι. «Τι σκατά έχει εδώ μέσα;» Την ανοίγει και κοιτάζει. «Σαν ψόφιος σκύλος που τον έχουνε σφάζει εί-
ναι!» Τη χώνει σ' ένα σκουπιδοτενεκέ και μετά γυρίζει και μου χαμογελάει. «Τον βρήκα το Σκοτ. Εδώ ήταν τελικά. Είναι και ο Τζέικ μαζί. Έλα».

Καθώς ξεκόβουμε κάπως από το πλήθος, η Ζόν μου λέει πως έχει δει το Σκοτ κάμποσες φορές από τότε που πήγαμε σπίτι τους. Δε με κοιτάζει όση ώρα μου μιλάει.

«Γιατί δε μου το είπες;»

«Πάει πάνω από μήνας που ήσουν εκτός δράσης. Τέλος πάντων, νόμιζα πως θα τσατιζόσουν».

Τρομάζω λίγο στην ιδέα πως θα τους δω με το φως της μέρας, να στέκονται πίσω από έναν πάγκο που πουλάει φακούς, τοσιέρες, ρολόγια και τσαγιέρες. Μοιάζουν μεγαλύτεροι απ' ό,τι τους θυμόμουν.

Η Ζόν πάει από την πίσω μεριά του πάγκου για να μιλήσει στο Σκοτ. Ο Τζέικ με χαιρετάει.

«Καλά είσαι;» λέει.

«Ναι».

«Βγήκατε για ψώνια;»

Φαίνεται διαφορετικός – ιδρωμένος και κάπως αμήχανος. Μια γυναίκα έρχεται πίσω από μένα και τον Καλ και πρέπει να παραμερίσω για να φτάσει στον πάγκο. Αγοράζει τέσσερις μπαταρίες. Κάνουν μια λίρα. Ο Τζέικ τις βάζει σε μια πλαστική σακούλα και παίρνει τα χρήματα. Η γυναίκα φεύγει.

«Θέλεις μπαταρίες;» με ρωτάει ο Τζέικ. Δε με κοιτάζει στα μάτια. «Δε χρειάζεται να πληρώσεις».

Έχει κάτι ο τρόπος που το λέει, σαν να μου κάνει καμιά τεράστια χάρη, σαν να με λυπάται και θέλει να δείξει πως είναι καλό παιδί – όλα αυτά μου λένε πως ξέρει. Του το είπε η Ζού. Βλέπω στα μάτια του ενοχές και οίκτο. Το 'κανε με ένα ετοιμοθάνατο κορίτσι και τώρα φοβάται. Μπορεί να τον έχω κολλήσει τίποτα, η αρρώστια μου σύρθηκε στο δέρμα του και μπορεί να του την έχει φυλαγμένη.

«Τις θες τις μπαταρίες;» Παίρνει ένα πακέτο και μου το προσφέρει.

«Ναι» βγαίνει από το στόμα μου. Η λέξη έχει τη γεύση της απογοήτευσης και πρέπει να την καταπιώ με το που παίρνω τις ηλίθιες μπαταρίες του και τις βάζω στην τσάντα μου.

Ο Καλ με σκουντάει στα πλευρά με όλη του τη δύναμη. «Πάμε τώρα;»

«Ναι».

Η Ζού έχει πιάσει το Σκοτ από τη μέση. «Όχι» λέει. «Θα πάμε σπίτι τους. Έχουν διάλειμμα σε μισή ώρα».

«Θα πάω τον Καλ στην πόλη».

Η Ζού χαμογελάει και με πλησιάζει. Είναι πανέμορφη, σαν να ξανάνωσε που είδε το Σκοτ. «Ναι δεν έπρεπε να πεις;»

«Σε πρόλαβε ο Καλ».

Σμίγει τα φρούδια. «Έχουν και λίγη κεταμίνη στο σπίτι. Τα έχουμε κανονίσει. Φέρε και τον Καλ, αν θέλεις. Όλο και κάτι θα του βρουν να κάνει, κανένα πλεί στέισον, κάτι».

«Το είπες στον Τζέικ».

«Τι πράγμα;»

«Για μένα».

«Δεν είπα τίποτα».

Κοκκινίζει, πετάει κάτω το τσιγάρο και το πατάει, μόνο και μόνο για να μη με κοιτάζει στα μάτια.

Φαντάζομαι πώς ακριβώς το έκανε. Πήγε σπίτι τους, έστριψαν όλοι μαζί έναν μπάφο και επέμεινε να πάρει εκείνη την πρώτη τζούρα. Ρούφηξε, κράτησε ώρα τον καπνό στο στόμα της και οι δυο τους έμειναν να την κοιτάζουν. Ύστερα ξεφύσηξε, κούρνιασε δίπλα στο Σκοτ και είπε: «Θυμάστε την Τέσσα;».

Και τότε τους το ξεφούρνισε. Μπορεί και να πάτησε τα κλάματα. Πάω στοίχημα πως ο Σκοτ την αγκάλιασε. Πάω στοίχημα πως ο Τζέικ άρπαξε τον μπάφο και τράβηξε μια ατέλειωτη τζούρα για να μην το σκέφτεται.

Παίρνω τον Καλ από το χέρι και φεύγουμε. Να μη βλέπω ούτε τη Ζού ούτε την αγορά. Τον τραβολογάω στα σκαλοπάτια στο πίσω μέρος των πάγκων και τρέχουμε στο μονοπάτι που βγάζει στο κανάλι.

«Πού πάμε;» μου γκρινιάζει.

«Σκάσε».

«Με τρομάζεις».

Τον κοιτάζω και καθόλου δε με νοιάζει.

Βλέπω εκείνο το όνειρο καμιά φορά, ότι τριγυρνάω στο σπίτι, μπαινοβγαίνω στα δωμάτια και κανείς στην οικογένειά μου δε με αναγνωρίζει. Πετυχαίνω τον μπαμπά στις σκάλες κι εκείνος με χαιρετάει ευγενικά, λες και είμαι η καθαρίστρια ή λες και το μέρος είναι κανένα ξενοδοχείο. Ο

Καλ με κοιτάζει καχύποπτα όταν μπαίνω στο δωμάτιό μου. Μέσα, όλα μου τα πράγματα λείπουν και βλέπω ένα άλλο κορίτσι, που φοράει λουλουδάτο φόρεμα και έχει χείλια και μάγουλα κατακόκκινα και σφιχτά σαν μήλα. Είναι η παράλληλη ζωή μου, σκέφτομαι. Αυτή στην οποία είμαι υγιής, αυτή στην οποία ο Τζέικ θα χαιρόταν να με γνωρίσει.

Στην πραγματική ζωή, σέρνω τον αδερφό μου σε ένα μονοπάτι κοντά στην καφετέρια που βλέπει στο κανάλι.

«Καλά θα περάσουμε» του λέω. «Θα φάμε παγωτό και ζεστή σοκολάτα και κόκα κόλα».

«Δεν κάνει να τρως ζάχαρη. Θα το πω στον μπαμπά».

Του σφίγγω το χέρι ακόμα περισσότερο. Λίγο πιο πάνω, ανάμεσα στην καφετέρια και σ' εμάς, βλέπω έναν άντρα. Ένα τσιγάρο κρέμεται από το στόμα του.

«Θέλω να πάω σπίτι» λέει ο Καλ.

Όμως εγώ θέλω να του δείξω τους αρουραίους στο μονοπάτι που βγάζει στο κανάλι, τα φύλλα που ξεκολλάνε με τη βία από τα δέντρα, το πώς οι άνθρωποι αποφεύγουν τα δύσκολα, το πώς εκείνος ο άντρας με τις πιτζάμες είναι πιο αληθινός από τη Ζόν που τρέχει έτσι πίσω μας, με την τσιγαρούκλα και τα χαζά ξανθά μαλλιά της.

«Φύγε» της λέω χωρίς να γυρίσω να την κοιτάξω.

Η Ζόν με αρπάζει από το μπράτσο. «Γιατί πρέπει πάντα να κάνεις θέμα το καθετί;»

Τη σπρώχνω. «Δεν ξέρω, Ζόν. Εσύ γιατί λες;»

«Δεν είναι και κανένα μεγάλο μυστικό, πάντως. Πολλοί άνθρωποι ξέρουν πως είσαι άρρωστη. Ούτε τον Τζέικ τον πείραξε καθόλου, μόνο που τώρα θα σε έχει περάσει για φρικιό».

«Είμαι φρικιό».

Με κοιτάζει με μάτια μισόκλειστα. «Νομίζω πως γουστάρεις να είσαι άρρωστη».

«Λες;»

«Δεν αντέχεις να είσαι φυσιολογική».

«Ναι, ακριβώς έτσι είναι. Γουστάρω. Θες να αλλάξουμε;»

«Όλοι πεθαίνουν κάποτε» λέει, σαν να το σκέφτηκε μόλις τώρα, σαν να μην πείραζε να της συμβεί κι εκείνης.

Ο Καλ με τραβάει από το μανίκι. «Κοίτα» μου λέει.

Ο τύπος με τις πιτζάμες έχει μπει στο κανάλι. Χτυπάει τα χέρια στην επιφάνεια του νερού και πλατσουρίζει στα ρηγά. Μας κοιτάζει με βλέμμα άδειο, ύστερα χαμογελάει, αποκαλύπτοντας κάμποσα χρυσά δόντια. Νιώθω να με διαπερνάει ρίγος.

«Γουστάρετε κολύμπι, κοριτσάκια;» μας φωνάζει. Έχει σκοτσέζικη προφορά. Δεν έχω πάει ποτέ στη Σκοτία.

«Μπες στο νερό» λέει η Ζόν. «Άντε, μπες κι εσύ».

«Να το πάρω ως διαταγή αυτό;»

Μου χαμογελάει πονηρά. «Ναι».

Κοιτάζω τα τραπέζια έξω από την καφετέρια. Πολλοί άνθρωποι έχουν το βλέμμα τους στραμμένο πάνω μας. Θα νομίζουν πως είμαι κανένα τζάνκι, ψυχάκιας, τελειωμένη. Σηκώνω το φόρεμά μου και το στερεώνω στο εσώρουχό μου.

«Τι κάνεις εκεί;» μου φωνάζει ο Καλ. «Σε κοιτάνε όλοι!»

«Τότε κάνε πως δε με ξέρεις».

«Αυτό θα κάνω!» Κάθεται πεισσωμένος στο γρασίδι, ενώ εγώ βγάζω τα παπούτσια μου.

Βάζω την άκρη της πατούσας μου στο νερό. Είναι τόσο κρύο που μουδιάζει όλο μου το πόδι.

Η Ζόν με πιάνει από τον ώμο. «Έλα, Τες, μην το κάνεις. Έτσι το είπα. Μην κάνεις βλακείες».

Καλά, τίποτα δεν καταλαβαίνει αυτή;

Μπαίνω μέχρι τη μέση στο νερό και κάποιες πάπιες σκορπίζονται τρομαγμένες. Δεν είναι βαθιά, έχει κάμποση

λασπουριά, σίγουρα ο πάτος θα είναι γεμάτος σκουπίδια και διάφορες αηδίες. Ακόμα και αρουραίοι κολυμπούν σ' αυτά τα νερά. Οι άνθρωποι πετάνε τα κουτιά από τα αναψυκτικά τους, τα καρότσια του σουπερμάρκετ, τις σύριγγες και τα πεθαμένα σκυλιά τους. Η μαλακή λάσπη αγκαλιάζει τα δάχτυλα των ποδιών μου.

Ο Χρυσοδόνης με χαιρετάει, γελάει, με πλησιάζει πλατσουρίζοντας. «Καλό κορίτσι είσαι συ» λέει. Τα χείλια του έχουν μελανιάσει και τα χρυσά του δόντια λαμποκοπούν. Έχει μια φρέσκια πληγή στο κεφάλι, το μέτωπό του έχει ματώσει. Τώρα κρυνώνω ακόμα περισσότερο.

Εκείνη τη στιγμή, βγαίνει ένας άντρας από την καφετέρια, ανεμίζοντας μια πετσέτα κουζίνας. «Εεε!» φωνάζει. «Βγες από κει μέσα!»

Φοράει ποδιά και η κοιλάρα του χορεύει καθώς σκύβει να με βοηθήσει. «Τρελό είσαι, παιδάκι μου;» λέει. «Μπορεί να αρρωστήσεις απ' αυτά τα βρομόνερα». Γυρίζει στη Ζού. «Μαζί είσαστε;»

«Συγγνώμη» απαντάει εκείνη. «Δεν την πρόλαβα». Κουνάει απότομα το κεφάλι για να καταλάβει ο τύπος ότι δε φταίει εκείνη σε τίποτα. Πόσο μου τη σπάει όταν το κάνει αυτό.

«Δεν είναι μαζί μου η κοπέλα» του λέω. «Ούτε που την ξέρω».

Η Ζού κατσουφιάζει και ο τύπος από την καφετέρια με κοιτάζει μπερδεμένος. Μου δίνει την πετσέτα της κουζίνας να σκουπίσω τα πόδια μου. Μετά μου λέει πως είμαι τρελή. Μου λέει πως όλοι οι νέοι είναι πρεζόνια. Μέσα από τις φωνές του, βλέπω τη Ζού να απομακρύνεται. Γίνεται όλο και πιο μικρή, ώσπου εξαφανίζεται τελείως. Ο τύπος από την καφετέρια με ρωτάει πού είναι οι γονείς μου, με ρωτάει αν γνωρίζω τον άντρα με τα χρυσά δόντια, που τώρα σκαρφα-

λώνει στην απέναντι όχθη και γελάει μόνος του τρανταχτά. Ο καφετζής κουνάει το κεφάλι απογοητευμένος, αλλά με συνοδεύει στο μονοπάτι και με βάζει να καθίσω σε ένα τραπέζι της καφετέριας. Μου φέρνει τσάι και ρίχνω μέσα τρεις κουταλιές ζάχαρη. Αρχίζω να το πίνω σιγά σιγά. Όλοι με κοιτάζουν. Ο Καλ μοιάζει τρομαγμένος και αβοήθητος.

«Πας καλά;» μου ψιθυρίζει.

Θα μου λείπει τόσο πολύ, που θέλω να του κάνω κακό.

Επίσης θέλω να τον πάω σπίτι και να τον δώσω στον μπαμπά, πριν μας χάσω και τους δύο. Όμως στο σπίτι είναι βαρετά. Εκεί μπορώ να λέω ναι στα πάντα, απλώς και μόνο γιατί ο μπαμπάς δε με βάζει ποτέ να κάνω τίποτα αληθινό.

Το τσάι μού ζεσταίνει την κοιλιά. Ο ουρανός φωτίζεται «από την ξαφνική εμφάνιση του ήλιου μέσα από τα σύννεφα, ύστερα ξαναγίνεται γκριζος και μουντός. Ούτε καν ο καιρός δεν μπορεί να αποφασίσει τι να κάνει και πηδάει από τη μια γελοιότητα στην άλλη.

«Πάμε να πάρουμε το λεωφορείο» λέω.

Σηκώνομαι, στηρίζομαι στην άκρη του τραπεζιού και βάζω τα παπούτσια μου. Οι άλλοι θαμώνες κάνουν πως δε με κοιτάζουν, αλλά εγώ νιώθω το βλέμμα τους πάνω μου. Νιώθω ολοζώντανη.

ÂÊ ç Î · ÈÔ ÂÓ%Î · ÛÔ

ΑΛΗΘΕΙΑ ΉΛΕΓΕ;» με ρωτάει ο Καλ όταν πηγαίνουμε προς τη στάση του λεωφορείου. «Σ' αρέσει που είσαι άρρωστη;»

«Καμιά φορά».

«Γι' αυτό πήδηξες στο νερό;»

Κοντοστέκομαι και τον κοιτάζω, κοιτάζω τα καταγάλανα μάτια του. Έχουν μικρά γκριζα στίγματα, όπως και τα δικά μου. Έχω δει φωτογραφίες μας που είμαστε στην ίδια ηλικία και είμαστε ολόιδιοι.

«Πήδηξα στο νερό γιατί έχω φτιάξει μια λίστα με διάφορα πράγματα που θέλω να κάνω. Σήμερα πρέπει να λέω ναι στα πάντα».

Μένει λίγο να το σκεφτεί, συλλογίζεται για λίγα δευτερόλεπτα το τι μπορεί να σημαίνει και ύστερα μου χαμογελάει πλατιά. «Δηλαδή, θα πεις ναι σε ό,τι σου ζητήσω;»

«Ατσίδα είσαι».

Μπαίνουμε στο πρώτο λεωφορείο που έρχεται. Καθόμαστε στον επάνω όροφο, πίσω πίσω.

«Εντάξει, λοιπόν» μου ψιθυρίζει ο Καλ. «Βγάλε γλώσσα σ' εκείνον εκεί».

Χαίρεται απίστευτα όταν το κάνω.

«Τώρα κάνε κωλοδάχτυλο σ' αυτήν στο πεζοδρόμιο, μετά στείλε φιλή σ' αυτά τα αγόρια εκεί».

«Θα 'χε περισσότερη πλάκα αν το έκανες κι εσύ μαζί μου».

Κάνουμε γκριμάτσες, χαιρετάμε τον κόσμο, φωνάζουμε *κουράδες, κώλος και τσουτσούνι* με όλη μας τη δύναμη. Σύντομα έχουμε μείνει ολομόναχοι στον επάνω όροφο. Έχουμε φτάσει στη στάση μας και όλοι μας μισούν, αλλά δε μας νοιάζει.

«Πού πάμε;» ρωτάει ο Καλ.

«Για ψώνια».

«Έχεις μαζί σου πιστωτική κάρτα; Θα μου αγοράσεις ό,τι θέλω;»

«Ναι».

Πρώτα παίρνουμε ένα τηλεκατευθυνόμενο ελικόπτερο. Μπορεί να μένει ακίνητο στον αέρα και να πετάει μέχρι δέκα μέτρα ύψος. Ο Καλ πετάει τη συσκευασία σε ένα σκουπιδοτενεκέ έξω από το κατάστημα και βάζει το ελικόπτερο να πετάει μπροστά μας στο δρόμο. Το ακολουθούμε, ζαλισμένοι από τα πολύχρωμα φώτα του, μέχρι που φτάνουμε στο κατάστημα με τα εσώρουχα.

Βάζω τον Καλ να καθίσει σε μια θέση μέσα, μαζί με όλους τους άντρες που περιμένουν τις συζύγους τους. Νιώθω τόσο υπέροχα που επιτέλους βγάζω το φόρεμά μου, όχι για κάποια ιατρική εξέταση, αλλά για χάρη μιας γυναίκας με απαλή φωνή που μου παίρνει μέτρα για να αποφασίσει το νούμερο του δαντελωτού και πολύ ακριβού σουτιέν που διάλεξα.

«Λιλά» της λέω όταν με ρωτάει σε τι χρώμα το θέλω. «Θέλω και το ίδιο κιλοτάκι». Πληρώνω και εκείνη βάζει τα εσώρουχα σε μια πολύ κυριλέ τσάντα με ασημένια χερούλια.

Ύστερα, αγοράζω στον Καλ έναν κουμπαρα-ρομπότ που

μιλάει. Μετά ένα τζιν παντελόνι για μένα. Το ίδιο πετροπλυμένο και με τα ίδια μπατζάκια-σωλήνες που έχει και της Ζού.

Ο Καλ παίρνει ένα πλεί στείσον. Εγώ ένα φόρεμα. Είναι μεταξωτό, μαύρο με σμαραγδί, το πιο ακριβό πράγμα που έχω αγοράσει ποτέ. Κοιτάζομαι με καμάρι στον καθρέφτη, παρατάω το βρεγμένο μου φόρεμα στο δοκιμαστήριο και πάω να βρω τον Καλ.

«Σούπερ!» λέει όταν με βλέπει. «Σου έχουν μείνει καθόλου λεφτά για να πάρω ένα ψηφιακό ρολόι;»

Του παίρνω κι ένα ξυπνητήρι που θέλει, ένα που τα νούμερα προβάλλονται τρισδιάστατα στο ταβάνι του δωματίου του.

Μετά έχει μπότες. Με φερμουάρ, δερμάτινες, με ψηλό τακούνι. Και ένα σακίδιο από το ίδιο κατάστημα για να βάλω μέσα όλες μου τις αγορές.

Ύστερα από την επίσκεψη στο μαγαζί με τα μαγικά κόλπα, αναγκαζόμαστε να αγοράσουμε και μια βαλίτσα με ρόδες για να βάλουμε μέσα το σακίδιο. Ο Καλ χαίρεται που τη σέρνει, αλλά εγώ σκέφτομαι πως αν πάρουμε κι άλλα πράγματα, θα πρέπει μετά να αγοράσουμε αυτοκίνητο για να τα κουβαλήσουμε. Κι ένα φορτηγό για το αυτοκίνητο. Κι ένα πλοίο για να βάλουμε το φορτηγό. Μετά θα αγοράσουμε ένα λιμάνι, έναν ωκεανό, μια ήπειρο ολόκληρη.

Ο πονοκέφαλος αρχίζει στο φαστ φουντ. Είναι λες και κάποιος έχωσε ξαφνικά ένα πιρούνι στο κρανίο μου και μου ξύνει επίμονα τον εγκέφαλο. Ζαλίζομαι, με πιάνει ναυτία και πνίγομαι. Παίρνω λίγη παρακεταμόλη, αλλά ξέρω καλά πως δε θα μου περάσει.

«Καλά είσαι;» λέει ο Καλ.

«Ναι».

Το ξέρει πως λέω ψέματα. Είναι χορτάτος και ικανοποι-